

„Ég er að líta mér húsnaði,“ svaraði eg.
 „Ég er að brjóta heilann um það, hvort hægt mun
 vera fyrir mig að fá þegileg herbergi fyrir sanngjarna
 leigu.“

„Er það ekki merkilegt,“ svaraði félagi minn,
 „að þér eruð annar maðurinn, sem svona hefir talað
 við mig í dag?“

„Og hver var sá fyrri?“ spurði eg.

„Það var maður, sem er að vinna við efnafræði
 upp á spítalanum. Hann var að barma sér yfir því í
 morgun, að hann gæti ekki fengið einhvern til þess að
 taka með sér herbergi, sem hann hefir augastað á, og
 borga hálfu leiguna, vegna þess hann standi ekki við
 að borga hana alla úr eigin vasa.“

„Það er ágætt!“ hrópaði eg. „Sé honum ant
 um að fá mann til að búa með sér og borga part af
 kostnaðinum, þá er eg einmitt maðurinn. Eg vil held-
 ur hafa mann í félagi með mér en vera einsamall.“

Stamford leit nokkuð undarlegum augum á mig
 upp úr vínglasi sínu.

„Þér þekkið ekki Sherlock Holmes enn þá,“ sagði
 hann; „það er ekki að víta, að þér kærðuð yður um
 að vera honum samtíða.“

„Hvers vegna? Hvað er að honum?“

Ó, eg sagði ekki, að það væri neitt að honum.
 Hann er dálítið undarlegur í skoðunum sínum—ákafa-
 maður í vissum greinum vísindanna. Að svo miklu
 leyti, sem eg veit, er hann nógu góðar-drengur.“

„Er, býst eg við, að lesa læknisfræði?“ sagði eg.

„Nei; en eg hef enga hngmynd um, hvað hann
 ætlar að leggja fyrir sig. Eg held hann sé býsna-vel
 að sér í lífsskurðarfræði, og hann er afbragðs efna-